

ПЛАМЕН ТРАЙКОВ

ПЛАНЕТАТА ЮРКА

chitanka.info

В първия миг Влад не можа да разбере как стана всичко. Машината изведнъж отказа да се подчинява и той се превърна в безучастен свидетел на това, как тя лети неизвестно къде. Разбира се, повреди от тоя род не представляваха опасност. Когато вселекоптерът се раздруса и кацна на неизвестна планета, той изпита по-скоро досада, отколкото безпокойство. Дори на необитаемите планети бяха изградени аварийни киберстанции, които пращаха на помощ самоуправляващи се всъдеходи. Освен това Влад бе успял да пусне няколко сигнала на Юрка и тя навярно щеше да пристигне с Джу. Досадната повреда все пак успя да провали срещата им на Синята планета — забравената малка планета със сумрака на кристалния парк. Представи си как тя ще му се присмее, като пристигне с Джу. „Това е наказание за твоята сантименталност — щеше да каже Юрка. — Предлагам ти да възложим на Джу да ни разходи, където пожелае, а ти... Какво от туй, че сме се запознали в проклетия кристален парк на Синята планета?“ Така щеше да каже тя, а той щеше да се изчерви. Не можеше да понася това свойство у себе си — да се изчервява пред нея. Освен това Влад се улавяше в известна неприязън към Джу. Юрка бе конструирала Джу универсален, а на всичко отгоре — с човешки характер. Робот и характер! Открай време Влад имаше предубеждение към роботите, а Юрка буквално се беше встрастила към Джу. Когато ѝ забелязваше, тя му се присмиваше. Казваше, че я ревнува и с това въпросът се изчерпваше... Всъщност, може би всъдеходът нямаше да се забави и той щеше да отиде навреме.

Зад илюминатора се ширеше жълта пустош. Влад напрегна съзнанието си. Коя можеше да бъде злополучната планета? Познаваше Синьото съзвездие, но такава планета не си спомняше. Навярно беше една от ония, чиито природни богатства бяха изсмукани и сега пустееха мъртви. Но къде се бавеше всъдеходът? Уредите на пулта показваха, че атмосферата е годна за дишане, и той излезе навън. Бе заобиколен от едрокаменна жълтевина. В далечината стърчаха скали. Тръгна без посока. Стори му се, че долавя някакъв шум.

„Пришълецо, ако разбираш, опиши с крайник трапец!“

До краката му почвата се раздвижи, Влад видя някаква грапава мърдаща повърхност. Инстинктът за самосъхранение у него се пробуди и той отскочи. После бавно извърна глава. Пустотата му се изсмия. Нямаше никой. Но какво, по дяволите, беше това? Изведнъж

през главата му мина една мисъл, от която по челото му избиха ситни капчици пот.

Ами ако е преминал *Границата*?

Не, това беше невъзможно. Та нали малко преди повредата летеше далеч от Границата! Как е могъл така бързо да напусне Синьото съзвездие? Влад се взря в хоризонта. Всъдехода го нямаше. До двадесет минути трябваше да бъде тук, а минаваше час. Разбра всичко и ледено спокойствие го обзе. Какво всъщност се простираше отвъд Границата? Магнитни циклони? Отнемащи разума бацили? Хипнотизиращи морета или мъртва еволюция на автомати? Това никоой не можеше да каже. Експедициите отвъд Синьото съзвездие отдавна бяха прекратени като безрезултатни. Те не се завръщаха. Единствената следа от тях беше един мъртъв вселекоптер, реец се из Космоса. По него се виждаха необясними следи, които един астронавт окачестви като „следи от гигантски зъби“. Нима тъжната пустош около него крие тайнствена смърт? Нима човекът с неговата субкибернетика беше безсилен? И когато пристигне Юрка, ще бъде вече късно? А този глас? Вече халюцинации? Може би изчезналите експедиции са полудявали, а после са загивали... Ненадейно Влад се сети за една своя мечта — Земята. Често сънуваше тази малка планета. Представяше си я приказна, влажна като дъха на дете. Не я познаваше — бе роден далеч от нея в колониите на Синьото съзвездие... Нима мечтаното пътешествие с Юрка до Земята пропадеше с нелепото му изчезване? А тя? Тя щеше да го търси, да се лута и накрая да дойде тук. Не, Юрка не биваше да рискува!

Жълтият безкрай беше все така пуст. Влад скиташе безцелно в очакване да се случи нещо и си повтаряше, че трябва да остане жив, трябва! Не помнеше колко време бе минало. Дългото очакване го измори. Жълтевината бавно потъмняваше. Смрачаваше се. Почвата неусетно изгубваше своя оттенък, за да добие оная безхарактерност на цвета, присъща на сумрака. Скалистият хоризонт бухна в сини пламъци. Те се виеха, преплитаха се, добиваха причудливи форми. Показа се виолетовото светило. Беше огромно. С грандиозния изгрев на мрака плувналото в пламъци светило сякаш излизаше от гигантска пещ. Пламъците се сляха в едно сияние. То се кривеше и едри сини вълни се разбиваха в скалите. В краката му падна една бяла точка, постоя за миг и отскочи. До нея падна втора, после трета... Когато

виолетовото светило се издигна в цял ръст, светещите точки посипаха хоризонта. От тях долиташе тихо жужене. Множеството им скокове изплитаха светеща мрежа.

„Пришълецо, махни се от това място, махни се!“

Мускулите му отказаха да се подчинят. Обзе го желание да се превърне в една от светещите точки, скачащи на воля. Чу се глух тътен и замря. После всичко стана изведнъж. Втори тътен разтърси почвата и Влад видя на фона на виолетовото светило една огромна фигура, чиито очертания се губеха сякаш в безкрая. Тя беше двукрака. Зад нея идеше втора, следвана от трета... Чудовищата приличаха на работи и пристъпяха някак странно, като че танцуваха. Вървяха в крак, вдигайки крайниците си високо. Всяка тяхна стъпка носеше усилващ се грохот. Влад гледаше вцепенен. Размахвайки ръце, те приближаваха. Един голям камък се търколи до него и застина. Изтрезня. Обърна се и хукна сред белите точки. Една сянка легна пред него. Белите точки се пръснаха и отлетяха като светулки. Влад спря и закри очи с длан, а през пръстите му едно гигантско вибриращо стъпало донесе депресията на околността. Влад потъваше, а сърцераздирателният писък на издигания се пясък надвишаваше грохота. Оглуша. Една канара застрашително се клатушкаше по склона. Влад се завъртя и скочи. Това беше нечовешки скок. Докопа се до тъмна шуплеста повърхност, впи пръсти. Стискаше до болка със затворени очи. Опората му се изплъзваше. Един звук нахлу в ушите му като вятър. Хладно! О, не! Защо ли отвори очи? Летеше високо, издигаше се...

Въздухът засвири. В един миг всичко спря. У него всичко се преобърна. Разтвори пръсти и шуплестият крак изчезна. Влад летеше главоломно надолу...

* * *

— Юрка!

— Влад!

— О, аз знаех, че ще дойдеш.

— Шт! — тя го натисна по носа и сложи пръст на устните му.

— Какво бе станало с мен?

— Смених костта на крака ти и генерирах нова плът. Как си сега?

Целуна я.

— Сама ли си?

— С Джу. А сега? — Един кичур падна на лицето ѝ. Влад го вдигна, докосвайки с ласка бузата ѝ. Над главите им на неравни кръгове летеше Джу. Юрка беше разправяла, че той лети така, когато се е сблъскал с особено противоречие. При последния кръг рязко се сниши и кацна.

— Юрка — каза роботът със странно променен глас, — знаете ли, аз размислих и смятам, че не греша.

— Слушаме те, Джу — сякаш предчувствайки нещо лошо, отвърна Юрка.

— При създаването се положение най-разумно е веднага да отлитаме — продължи Джу.

— Но защо?

— Юрка, имате ли доверие в мен? — попита роботът, а на Влад се стори, че долавя трагични нотки в гласа му.

— Разбира се, Джу!

— Тогава аз ви моля да ме послушате и да правите каквото ви кажа! — Юрка погледна Влад. На него се искаше да каже: „Пак роботски хрумвания!“, но знаеше, че тя ще се разсърди, и замълча. След минута бавно летяха над смрачаващата се планета. На скалистия хоризонт пълзяха сини пламъци.

„Юрка, аз те обичам — чу се неузнаваемият глас на робота. — Извини ме, че се обръщам на «ти». Знам, че ти също ме обичаш, но твоята обич е друга, обич към робот!... Затова прости ми, Юрка! Аз ще остана тук. Нещастен съм и съм щастлив, че ти си ме създала. Ще се опитам да се утеша. Ще помагам на загиващата цивилизация на планетата Юрка. Не се сърди, че я нарекох на твоето име. След малко ще заспите и ще се събудите чак при Земята. Забравете за мен. Планетата Юрка ще бъде моята утеха и може би моят край. А на вас е отредено да бъдете щастливи, защото само веднъж на хиляда години планетата Юрка е милостива. Веднъж на хиляда години тя има гости — светещите точки. Тогава е празник. Те владеят планетата посредством огромните роботи, а живеят далече, на милиони светлинни години. Възнамеряват да се заселят след време тук. Те

страдаат от липса на жизнено пространство. Затова са жестоки към пришълците. Юрка, аз знам, че ти би застанала на страната на загиващата цивилизация. Ще се боря за нейното спасение. Утре светещите точки си отиват. Ще бъде безмилостно, Юрка. Аз ще победя. Заради теб!... А сега сбогом...”

Лъскавият корпус на робота се отдели от кораба и политна обратно. Виолетовото светило изгряваше. Белите точки се сляха в матова светлина.

Публикувано във вестник „Пулс“, брой 46/1981 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.